

тешка коњица, били су наоружани шлемовима, оклопима, мачевима, луковима и стрелама... Сваки десетар... био је наоружан панцирном кошуљом, мачем и луком... Стотиници су морали да имају... мач, лук... палицу, буздован, панцирну кошуљу и оклоп... Војници су за истицање награђивани: похвалама, повећањима плата (испада да су у дивљим хордама постојале сталне плате - аут.), поклонима, увећањем удела при подели плена, напредовањима у рангу, почасним титулама, називом јунака... а за истицање целих делова војске - поделом медаља, застава и осталог.

У то време када су се готово сви народи, немајући правог строја, борили гомилице... Тамерланова војска је имала правилан строј у неколико линија, које су постепено увођене у бој... и свеже резерве, састављене од најбољих јединица. Приметимо, с обзиром на то да је Тамерлан ратовао и против европских народа, да се то исто може рећи и јасније: у то време док су се у Европи још борили гомилице, "дивље азијатске номадске хорде" већ су имале правилан строј итд. - и то није шала, него истина, само уместо "дивљих хорди" треба ставити Русе или Турке, и тада ћемо добити добро познату ситуацију из XIV-XVI в. када су добро организоване козачке јединице Монголо-Руса и Турака-Балканаца наносиле поразе западноевропским витешким јединицама, за које се зна да у то време нису имале добру организацију и збиља су се бориле 'гомилице'; то је почело да се мења тек у XVI веку - аут.)... и ако би непријатељу успело да пробије центар предње линије, лако се могло десити... да доспе у исти положај у коме су се нашли Римљани у бици код Кане, када су, пробивши центар картагинске коњице, почели да је сабијају сувише брзо, и с бокова били обухваћени Ханибаловом пешадијом и коњицом, због чега су и изгубили битку... Оно што се код Кане десило није случајно, него се при описаном борбеном поретку могло дешавати према плану (немамо могућности да се сада бавимо античком историјом, али приметимо да Иванин није случајно сасвим умесно упоредио Тамерланову тактику с Ханибаловом; његовим речима додајмо да је Ханибал, као и Тамерлан, имао наоружане слопове, који су запрепаћивали савременике - аут.)... Изгледало је да је сам војни геније саветовао Џингис-кану и Тамерлану тај начин борбе. Он је тако добро замишљен, да су скоро све битке из тог доба биле одлучујуће и наносиле су потпуне поразе непријатељским армијама. (Дозволите, али од Џингис-кана до Тамерлана је, према традиционалној хронологији, прошло више од 150 година! Зар 'непријатељске армије', међу којима су биле најбоље европске и азијске војске, за 150 година нису могле да усвоје монголску тактику или да јој супроставе нешто друго? То је невероватно, и остаје нам да закључимо да су освајања Џингис-кана и Тамерлана била једно те исто освајање, које је можда трајало десетине година, али *без прекида* који би противнику дао могућност да се престоји - аут.)" [425, стр. 424-428].

По нашем мишљењу све се то односи на завршну етапу монголско-турских освајања из XIV-XVI в. - познате походе будућег константинопољског = стамболског турског султана Мехмеда II, кога су историчари у овом случају представили као мало значајног "подставног кана Султан-Махмуд-кана код Тамерлана". Он је пак узорак Александра Македонског, Ханибала и Махмуда Газневија ("Мехмеда Козака", XI век). Врло је могуће да је он збиља био